

Брахіозавр – волейбол

Брахіозавр Том пишався, що потрапив у найкращу волейбольну команду лісу. Але на відміну від інших — високих, точних і крутих — він досі жодного разу не виходив на поле та нудьгував на лаві запасних.

— Ти ще підростеш, — жартували друзі.

Але Том і так був уже дорослим. Просто не таким спритним. Це крало його серце, адже він тренувався найбільше.

Та ось настав головний матч сезону. Команда грала блискуче. Але з кожною хвилиною втома брала своє. Гравці збивалися з темпу, втрачали концентрацію. І тоді тренер покликав Тома.

Він спершу не повірив своїм вухам. А потім зробив ковток улюбленої Моршинської «Карпатозаври», глибоко вдихнув та вийшов на майданчик. Це була його перша справжня гра, тож він відчував велику відповідальність і хвилювання. Том не намагався стрибати вище за всіх. Не поспішав. Просто точно приймав м'яч і спокійно передавав паси. Його відчуття ритму гри було неперевершеним, а гра нагадувала вальс, де кожен рух знаходить своє місце.

Команда знову почала діяти злагоджено. Коли пролунав фінальний свист, усі кинулись обіймати його.

— Без тебе ми б не витримали! — вигукнув капітан.

Уперше Том по-справжньому відчув: він важливий. Не тому, що найвищий чи найсильніший — а тому, що був поруч тоді, коли це справді мало значення. З того матчу Том уже ніколи не сидів на лаві. Він знайшов своє місце і став гравцем, на якого можна покластись.